

Iránytű

Az edelényi Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda kiadványa

Kedves Gyerekek!

Néhány nappal ezelőtt volt egyházunkban az inaszakadt vasárnapja. Ezzel egybeesett a hivatások világnapja. Hiszem, hogy nem véletlen az egybeesés! A Betesda-tónál Jézus meggyógyítja a 38 éve betegségben szenvedő embert. Vajon én tudok-e gyógyítani jelenlétemmel? Gyógyír vagyok-e társam számára, vagy mondataim, cselekedeteim sebeket ejtenek embertársaimon? Ha a jézusi úton járok, akkor az örömhírt adom tovább. Ez az igazi hivatás!

Igazgató bácsi

MÁJUS - ISTENSZÜLŐ SZŰZ MÁRIA HÓNAPJA

Május a katolikus egyházban az *Istenszüllő Szűz Mária hónapja*. A római katolikus templomokban ilyenkor a rózsafüzért, a keleti egyházban a *parakliszt* imádkozzák a hívek. (paraklisz= könyörgő ájtatosság)

Május első vasárnapján *földi édesanyáinkat* köszöntöttük, május hétköznapjain *égi édesanyánkat, Máriát köszöntjük*. Nemcsak köszöntjük, nemcsak köszönjük, hogy Fiában a Megváltót szülte nekünk, hanem közbejárását is kérjük, engeszteljen ki bennünket Fiával, Jézus Krisztussal. Természetesen Máriát nem imádjuk, hanem tiszteljük. Tisztelete görög elnevezésből (Teotokosz =Istenszüllő) származik, vagyis nemcsak az ember Jézust, hanem magát az Istent szülte Mária, méhébe fogadva magát Istent. Számunkra ő olyan, mint a Hold fénye: a Holdnak sincs saját fénye, a Napot tükrözi vissza; Mária is Jézus Krisztust, a lelki napot, a világ világosságát tükrözi vissza.(A Nap fénye sokszor vakító, a Hold fénye szemünknek elviselhetőbb világosságot ad, ezért Mária anyai tekintetében könnyebb belenézni...)

Fogadjatok szeretettel ez alkalomból az egyik legszebb paraklisz tropárt(fő éneket):

*Siessünk buzgón az Istenszüllőhöz, * mi bűnösök, és lealáztottak, * és boruljunk le, bűneinket töredelmesen megbánván, * lelkünk mélyéből kiáltjuk: * Könyörülj rajtunk, és segíts, ó Királynőnk! * Íme, bűneink tengerében mindjárt elveszünk, * ne hagyd védtelenül szolgálodat, * mert te vagy a mi egyedüli védelmezőnk.*

Lajos atya

PÜNKÖSD

A pünkösd a húsvét utáni 7. vasárnapon és hétfőn tartott keresztény ünnep, amelyen a kereszténység a Szentlélek kiáradását ünnepli meg.

A Szentlélek az Atya és a Fiú kölcsönös szeretetének végpontja, áradása; ez a kiáradás. A Szentlélek (görögül pneuma, latinul Spiritus Sanctus) ezen a napon áradt ki Jézus tanítványaira, az apostolokra, és ezzel a napot új tartalommal töltötte meg a keresztények számára. A pünkösd a sínai szövetség ünnepe volt a zsidóknál Krisztus korában. Akkor a jelei a szélzúgás és tűz volt, Isten jelenlétének, a kegyelem kiáradásának jelei.

Mit ünneplünk pünkösdkor?

A keresztény egyházi ünnep története a következő: Krisztus mennybemenetele után, az ötvenedik napon az apostolok összegyűltek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra. Ekkor Péter prédikálni kezdett, beszédére sokan figyeltek, követték, megalakultak az első keresztény gyülekezetek. Pünkösd tehát az egyház születésnapja is.

Szabó Bence, 7.c

2014. április 27-én, vasárnap tíz órakor kezdte Ferenc pápa a római Szent Péter téren XXIII. János és II. János Pál pápák szentté avatási miséjét, amelyen XVI. Benedek nyugalmazott pápa is részt vett. A szentté avatási rítust a szertartás elején tartották: Angelo Amato bíboros a pápa elé járult, és egymás után, háromszor kérte Boldog XXIII. János és II. János Pál szentté avatását. Az egyházfő minden egyes kérelemre válaszolt, a harmadszori kérelem után pedig elmondta a szentté avatás ünnepélyes formuláját.

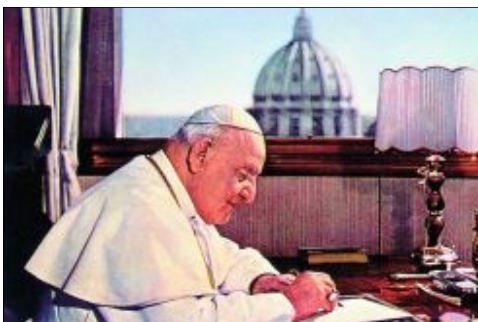
Ferenc pápa szerint "bátor ember" volt a szentté avatott két pápa, mert nem féltek szembenézni az ember szenvedésével és sebeivel, ezáltal tanúbizonyságát adva az egyháznak és a világnak Isten jóságáról és könyörületességéről. "Az új szentek a XX. század papjai, püspökei és pápai voltak. Ismerték a század tragédiáit, de nem hagyták, hogy azok maguk alá gyűrjék őket, erősebb volt bennük Isten, a hit az ember megváltójában és a történelem urában, Jézus Krisztusban; erősebb volt bennük Isten irgalmassága" - mondta a szentté avatási rítust követő homíliájában a katolikus egyházfő. A szertartáson jelen volt Marie Pierre-Simon Normand francia szerzetesnő és Floribeth Mora Díaz Costa Rica-i asszony, akiket a II. János Pálhoz intézett ima gyógyított meg.

A csodák: Marie Simon-Pierre nővér Parkinson-kórban szenvedett, de "teljesen és tartósan kikúrálódott" csak attól, hogy II. János Pál közbeavatkozásáért imádkozott. "Beteg voltam, de meggyógyultam. Meggyógyultam, de az egyházon múlik, hogy eldöntse, ez csoda volt-e, vagy sem" – nyilatkozta. A szkeptikusok szerint elképzelhető, hogy a nővér nem is volt Parkinson-kóros, mert a betegséget gyógyítani egyáltalán nem lehet, de diagnosztizálni sem egyszerű – bizonyosan csak boncolással lehetne megállapítani, amit viszont megakadályoz Simon-Pierre nővér szerencsés életben maradása. Egy csoda nem csoda, tartja az ősi mondás. Legalábbis a szentté avatáshoz legalább kettő kell. Csodák csodájára a második pont aznap történt, amikor II. János Pált boldoggá avatták. Egy Costa Rica-i nő, Floribeth Mora gyógyult fel halálos agyi ütőértágulatából, mégpedig a vatikáni szakértők szerint kizárólag II. János Pál közbenjárására.

II. János Pált 1978. október 16-án választották pápává. Október 22-én, a szabad ég alatt, a Szent Péter-bazilika előtti téren mutatta be székfoglaló szentmiséjét, melyen 117 bíborossal karöltve és mintegy negyedmillió emberrel imádkozott együtt. 264. volt az egyházfők sorában, 455 év óta az első nem olasz, és az összes addigi pápa között a legelső szláv egyházfő volt. Pápai tevékenységét végigkísérte a népek és vallások közti egyetértés elősegítése, ennek jegyében bocsánatot kért az egyház múltbéli bűneiért. Erkölcsi tanításában konzervativizmus, valamint az emberi élet és méltóság melletti kiállás jellemezte. Társadalmi kérdésekben egyaránt kritizálta a „létező” szocializmust és a kapitalizmust. Szorgalmazta a keresztény gyökerek megemlítését az Európai Unió alkotmányában. A béke híve volt, többször felemelte szavát a háborúk ellen. Több mint 100 utazást tett külföldre, nagyobb utat járt be, mint az összes addigi pápa. A világsajtó hamar elkeresztelte „utazó pápa”-nak. 1338 embert avatott boldoggá és 482-t szentté. Boldoggá avatta többek között Kalkuttai Teréz anyát 2003-ban; a magyar szentek közül ő avatta szentté Kingát, IV. Béla király egyik lányát, valamint Hedviget, Nagy Lajos leányát. II. János Pál volt a harmadik leghosszabb ideig hivatalban volt pápa. **Kétségtelenül ő a történelem eddig legismertebb és legközkedveltebb pápája, ugyanakkor a legismertebb lengyel a világon.**

XXIII. János pápa szegény családból származott, s ezt sohasem felejtette el: élete végén szellemi testamentumában is hálát adott, hogy szegényen halhat meg. Egyszerűségének, közvetlenségének és őszinte emberszeretetének köszönhetően minden idők egyik legnépszerűbb pápája volt. A hívő nép ajkán megbecsülést kifejező megszólításai születtek. Özönlöttek hozzá a zarándokok, az egyszerű emberek szentjeként vonul be a Panthéonba. Bár pápasága csak viszonylag rövid ideig – kevesebb mint öt évig – tartott, mégis tudott ez alatt maradandót alkotni: teljesen váratlanul összehívta a II. vatikáni zsinatot, a katolikus egyház 21. egyetemes zsinatát, amelynek feladata az egyház reformja, valamint a többi keresztény felekezettel és a nem hívő világgal való viszonyának rendezése volt. Ezzel új korszakot nyitott a katolikus egyház történelmében.

Móricz Tamás, 7.c

VENDÉGÜNK VOLT DR. ZACHER GÁBOR...

Április 3-án különleges, eddig csak a televízióból ismert, közkedvelt személyiséget láthattunk vendégül iskolánkban, dr. Zacher Gábor toxikológus főorvost. A doktor úr két előadást tartott: egyet délelőtt a 7-8.-os diákok számára, és egy másikat délután, a szülők, felnőtt érdeklődők részére. Zacher Gábor nagyon fiatalos, megnyerő személyiségű előadó volt, tapasztalatait, droggal kapcsolatos tudását közvetlen és érthető módon osztotta meg velünk. Először a mobiltelefonfüggőségről beszélt, majd áttértünk a drogokra és más szenvedélybetegségekre is. Szemléltető példája a pókok hálója volt; érdekfeszítő volt látni, hogy különböző drogok hatására milyen torz hálókat sző egy pók. Beszélt a mesék világában előforduló tudatmódosulásokról is, megemlítette, hogy a varangy megpuszítása hallucinációt okoz a bőrében lévő toxikus anyagok miatt. (Grimm: Békakirály c. meséjére utalt.) Az Aliz Csodaországban c. mese említése azért volt számomra érdekes, mert elmesélte nekünk, hogy egy drogos ember írta ezt a mesét, pontosabban arról ír, hogy mit lát, amikor a szer hatása alatt van. A pókok hálója pedig azért volt figyelemkeltő, mert mindegyik drog hatására másféle háló szőttek, és ez alapján elmagyarázta nekünk, hogy milyen hatása van néhány szernek. Azért sem volt unalmas az előadás, mert értett a „mi” nyelvünkön, vagyis a gyerekek nyelvén. Képletesen „betelepültnek” nevezte magát, minket pedig „óslakosnak”, hiszen a XXI. században a gyerekek természetes könnyedséggel kezelik az elektronikai eszközöket, jobban értenek a számítógéphez és a mobiltelefonhoz, míg a „betelepültek”, lefordítva a szülők/nagyszülők, már kevésbé mozognak otthonosan ezen a téren.

Bakó Mercédesz, 7.c

BUDAPESTI JUTALOMUTAZÁS

2014. március 20-án „Művészetis ki-mit-tud?” néven elméleti vetélkedőn vehettek részt iskolánk zene, tánc és képzőművészeti tanszakán tanuló diákjai. A csapatverseny győztesei, azaz az 1-5. helyezést elért tanulók egy budapesti jutalomkiránduláson vehettek részt a szünet előtti utolsó tanítási napon, április 16-án.

Reggel 8:00 órakor indultunk a Penny parkolóból, és körülbelül 11 órára értünk Budapestre. Először az óbudai Vasarely Múzeumba látogattunk el, ahol Victor Vasarely érdekes képeit tekinthettük meg. Ezután busszal a Hősök téréhez utaztunk. Útközben néhány pillanatra láthattuk a Parlamentet, a Lánchidat és a Dunát. A Hősök terén nem töltöttünk el sok időt, mivel hirtelen elkezdett zuhogni az eső. A zápor szerencsére hamar elállt, csak pár percig tartott. Ezt követően a Városligetben sétáltunk. A gyerekek éhségének csillapításának érdekében meglátogattunk egy gyorséttermet is, majd nem sokkal később az Erkel Ferenc színházhoz igyekeztünk, ahol a „Parázsfuvolácska” című operát néztük meg. (Ez az opera a Varázsfuvola egyik átírata, ami kifejezetten általános iskolás gyerekeknek szól.) Az előadáson sok óvodás korú vagy annál is kisebb gyerek volt, így egy kicsit nagy volt a hangzavar, de azért jó volt. A nap végén fáradtan indultunk hazafelé.

Szerintem ez egy nagyon érdekes kirándulás volt, sok élménnyel gazdagodtam.

Nagy Szidónia 7.c

Brüsszel - London - Párizs

Az előző hónapban iskolatársaimmal csodálatos utazáson vehettünk részt. Beléphettünk számunkra még ismeretlen országok területére, megismerkedhettünk a történelmükkel és a hagyományaikkal. Megcsodálhattuk Belgium rendezett utcáit, megkóstolhattuk a legfinomabb belga ételeket, gofrit, csokoládét ehettünk az Ízek utcájában, és lefotózhattuk magunkat az Atomiummal.

Mikor elértük Britannia partjait, Dover fehér sziklái köszöntöttek minket. Angliát a rengeteg, akár furcsának is nevezhető hagyománya teszi különlegessé: az autók a bal oldalon közlekednek, pirosak az emeletes buszok, pirosak a telefonfülkék, és téglaházak sorakoznak az utak mellett bármerre járunk. Az emberek rendkívül kedvesek, akár ismernek akár nem, visszamosolyognak, integetnek. London utcáit járva akárki rájöhet, hogy mi, magyarok mennyire komor életet élünk. Sok különleges élményben volt részünk: a London Eye-ről megcsodálhattuk a város panorámáját, és Madame Tussauds viaszfigurái is hihetetlenül elevennek tündek. Itt szinte úgy érezte az ember, hogy a bábuk csak arra várnak, hogy fotózkodjanak velük a látogatók, így ha élőben nem is találkozhatasz a kedvenceddel, legalább egy közös „illúzióképed” lehet róla. Kontinensünk területére a Csalagúton tértünk vissza. Párizsban sajnos nem tölthettünk sok időt, de azért a főbb látványosságokat megnéztük. A Notre Dame kívülről is lélegzetelállítóan monumentális, de belülről még annál is csodálatosabb volt. A várva várt Eiffel-toronyhoz érve rájöttünk, hogy a torony még a gondoltnál is szebb. Másnap elérkezett az a nap, amit talán utazásunk során mindenki a legjobban várt. Megcsodálhattuk Disneylandet, felülhettünk a kigyózó sorok kivárása után a hullámvasutakra, és megnézhettük a Disney-figurák felvonulását is. Csodálatos nap volt, mint az összes többi. Hazaindulásunk vegyes érzelmekkel keveredett. Maradtunk volna, meg nem is.

Most, hogy itthon vagyunk, bátran kijelenthetjük, hogy a koránkelések és a rengeteg séta ellenére is megérte elmenni, és csak köszönetet mondhatunk tanárnőinknek, akik megszervezték számunkra ezt a hihetetlen utazást.

Horkai Hajnalka, 7.a

A *L'Huillier-Coburg kastély* Edelény egyik legnagyobb nevezetessége, örömeinkre gyönyörűen felújították, és megnyitotta előttünk kapuit.

A kastély munkatársai 2014. április 12-13-án múzeumpedagógiai foglalkozás keretében „*Családi napot*” szerveztek, melynek célja az volt, hogy minél többen megismerjék ezt a különleges és csodálatos barokk kastélyt. A résztvevők játékos vetélkedőkön mérhették össze tudásukat Edelény híres szülötteivel, illetve a kastéllyal kapcsolatban, megtekinthettek egy barokk színházi előadást, és a bátrabbak beöltözhettek korhű, barokk ruhákba is. A program nyitányaként osztálytársaimmal az „*Edelény, a holtig hű szerető*” című darabot adtuk elő *Kossuth Szabolcsné Kati néni* vezetésével és felkészítésével. Ez a darab Edelényről, a hű vitézről, (akiről egyébként a város a nevét is kapta) és Ilona hercegnő tragikus szerelméről szól. A próbák és az előkészületek izgalmasak, de egyben fárasztóak is voltak. Végül eljött a fellépés napja, amit már mindannyian nagyon vártunk. Az előadás előtt volt egy kis lámpalázunk, de örültünk is, mert nagy tömeg gyűlt össze a teremben. Két nap alatt négyszer adtuk elő a darabot, ezért a végére természetesen nagyon elfáradtunk, de ez jóleső, elégedett érzés volt. Ugy gondolom, minden szereplő nevében fogalmazhatok úgy, hogy mindig emlékezni fogunk ezekre a csodálatos napokra!

Mátrai Judit, 6. a

PROJEKTHÉT

Iskolánkban május 7-én egy Erdéllyel kapcsolatos **projekthét** vette kezdetét. (A projekt munka lényege abban rejlik, hogy a diákok közösen, egymással együttműködve feldolgoznak egy adott témakört, és gyűjtőmunkájuk eredményét egy kiállított produktumban, egy ún. tablóban mutatják meg.) Az eseményt szerda délután dr. Harcsáné Zsemkó Csilla tanárnő nyitotta meg iskolánk aulájában köszöntve a megjelent gyerekeket és érdeklődő szülőket egyaránt. A kis műsor részeként láthattuk a Körmöndi Tamás vezette Császa – néptánc-együttest, hallhattuk Hargitay Barbara tolmácsolásában a Kőműves Kelemenné című balladát, és megtekinthettük a 7.d osztály kisfilmjét Erdély nevezetességeiről.

A projekthét kapcsán minden 7. osztálynak más-más témakört kellett feldolgoznia. A felosztás a következő volt: a 7.a osztály Bethlen Gábort és Erdély aranykorát, a 7.b osztály Mátyás királyt és Csíksomlyót, a 7.c osztály Déva városát, várát, illetve Bőjte Csaba tevékenységét, a 7.d osztály pedig A Fogarasi –havasokat és erdélyi legendákat dolgozott fel. A projekthét folytatásaként iskolánk 40 hetedikes diákja töltött el 4 napot Erdélyben, ahol ellátogattak Nagyváradra, Nagyszalontára, Aradra, Dévára, Vajdahunyadvárára, illetve élvezhették a Dévai Szent Ferenc Alapítvány vendégszeretetét is.

Baleda Boglárka, 7.b

EURÓPAI KÖRÚTON JÁRTUNK

Húsvét után 9 napos európai körúton vettünk részt 56-an az iskolánkból. A kísérő pedagógusok mellett szülők is részt vettek az utazáson szép számmal. Utunk első állomása Brüsszel volt, ahol megtekintettük a politikai negyedét, megnéztük honnan irányítják az Európai Uniót, sétát tettük a királyi palotánál, láthattuk a lovas őrsváltást, majd a elsétáltunk a város főterére, a Grand Place-ra, s megcsodálhattuk a XV. században épült gótikus városházát, fényképet készítettünk a híres Manneken Pis-ről, Brüsszel jelképéről. A Szent Mihály székesegyház meglátogatása után utunk a Heysel parkban álló Atomiumhoz vezetett. Ezen a napon az este már Franciaországban ért minket, itt volt a szállásunk, mielőtt átkeltünk a csatornán.

Második napunk sem telt kevesebb programmal, hiszen ezen a napon hajóztunk át a szigetre. Csodálatos érzés volt, ahogy megpillantottuk a tengeren Dover fehér szikláit. Angliai utunk első állomása Canterbury középkori hangulatot idéző városa volt, felkerestük a város katedrálisát, Anglia egyik legrégebbi és leghíresebb keresztény központját, az anglikán püspökség székhelyét. Barangoltunk a hatalmas gótikus katedrálisban, szoktatuk szemünket a számunkra szokatlan monumentális épülethez, s képzeletünkben lejátszódott az 1000 éves múlt, a középkori katedrálisok építési nehézségei, a szerzetesek középkori élete. Utunk innen egy másik csodához, egy "élő történelemhez, a Tower épületéhez, s a Tower Bridge-hez vezetett London szívében. Ámulattal néztük a korona ékszereket, a monarchiához kötődő hatalmas pompát. Ezt a napot Greenwich-ben fejeztük be, ahol rengeteg fényképet készítettünk a kelet és a nyugat találkozásánál.

Londoni tartózkodásunk második napján nem mindennapi élményben volt részünk. Ellátogattunk a londoni Magyar Nagykövetségre, ahol Szabadhegy Péter nagykövet úr személyesen fogadott minket, és mesélt nekünk a követség munkájáról. Látogatásunk célja volt, hogy átadjuk az iskola és az edelényi Coburg kastély ajándékát a királyi családnak, akik rokoni kapcsolatban álltak a Coburgokkal.

Londoni tartózkodásunk alatt megnéztük a Buckingham Palotát, sétáltunk a St James parkban, fotózkodtunk a palota piros uniformisba öltözött őreivel, a Tower híres "beefeater"-eivel, felültünk a London Eye-ra, s 135 méter magasból csodálhattuk meg a londoni panorámát, sétáltunk a Trafalgar téren, ámultunk a hatalmas forgatagon, a percnként közlekedő piros emeletes buszokon, megálltunk a jellegzetes piros telefonfülkéknél, megkóstoltuk a "fish and chips"-et, shoppingoltunk London leghíresebb bevásárló utcáján, az Oxford streeten, s mindeközben millió és millió felejthetetlen élményt szereztünk. Windsor, a világ legnagyobb jelenleg is használt XI. században épült kastélya lenyűgözött minket pompájával, történelmével, majd pedig a másnapi modern Madame Tussaud pantoptikuma a megszólalásig hasonló viaszfigurákkal, a londoni taxizással, a legújabb 4D-mozival a modern világ legújabb csodáit mutatta be. Meglátogattuk még a British Múzeum kincseit, a Természettudományi Múzeumot és a híres Harrods áruházban is elámulhattunk a neves divattervezők luxuscikkein.

Hétfőn a Csalagúton átkelve utunkat Párizsban folytattuk, a Notre Dame székesegyházban ismét rácsodálkoztunk, milyen tudással rendelkezettek a középkori katedrális építők, a világ egyik leghíresebb múzeumát a Louvre-t is megcsodáltuk, csakúgy mint az Invalidusok Dómját, a hatalmas tereket, parkokat, sétáltunk a Szajna partján, s a bátrabbak közülünk felmerészkedtek az Eiffel torony tetejére. Utunk utolsó állomása a Párizs melletti Disneyland volt, ahol egy napot tölthettünk a mesék birodalmában. Elképzeltetlenség, ami itt a szemünk elé tárult. Rengeteg élmény, megszámlálhatatlan felejthetetlen pillanat, nevetés, jókedv, 4500 megtett kilométer, három főváros csodája. Lehetetlen mindent felsorolni. Remélem, mindenki a szívének abba a részébe helyezi ezt a 9 napot, amit a legszebb emlékeknek tart fent.

Tóthné Gál Judit igazgatóhelyettes

A harmadikosok „*Utazások a jólelkű emberek birodalmában*” címmel írták a következő fogalmazásokat.

„Jól éreztem magam, csupa jó ember volt ott. Kedvesek voltak, nem dohányoztak, nem loptak, nem verkedtek. Ha letettem a biciklimet, akkor nem lopták el. Kedvesen beszéltek hozzám, nem kiabáltak. Jóságúak voltak, ha volt ennivalójuk, adtak másnak is. Senki sem volt rosszlelkű. Az öreg néniknek és bácsiknak segítettek fát vágni. Szépen beszélgettek, nem beszéltek csúnyán.” **Roxi, 3.o.**

„Utazásom során, olyan országba kerültem, ahol csak jólelkű emberek voltak. Szívesen fogadtak, és vendégül láttak. Figyelmesek és kedvesek voltak. Megmutatták a birodalom nevezetességeit, amikről büszkén meséltek. Vendéglátásuk során megismerkedtem az emberekkel. Nagyon udvariasak és figyelmesek voltak. Jól éreztem közöttük magam. Búcsúzáskor sok ajándékot kaptam. Egyszer csak felébredtem, és rájöttem, hogy álmodtam. Elgondolkoztam rajta, hogy milyen fontos lenne, hogy szeressék egymást, és odafigyeljenek egymásra az emberek.” **Norbi, 3.o.**

„Álmomban egy utazáson vettem részt. A jólelkű emberek birodalmába is eljutottunk. Ebben az országban mindenki nagyon kedves volt a másikkal. Vidáman éltek az életüket. Szomszédjaikkal barátságban éltek. Udvariasak voltak még az idegenekkel is. Sajnos felébredtem, így többet nem tudtam meg róluk.” **Marci 3.a**

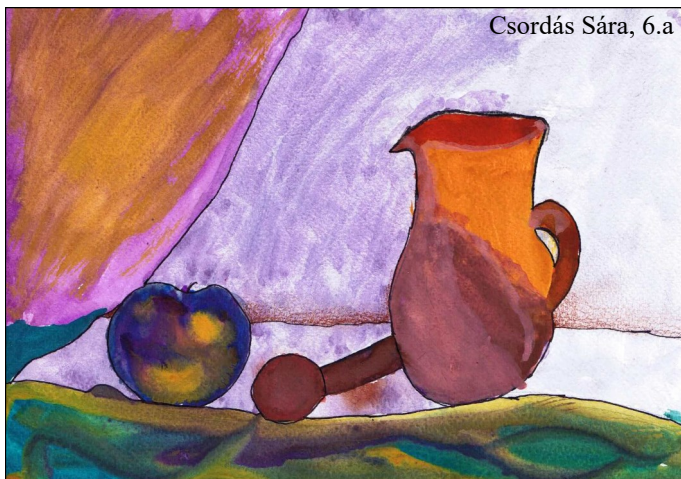
„Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, létezett egy birodalom, amelyben csupa jólelkű ember élt. Az egyik nap én is arra tévedtem. Beszélgettem az emberekkel, ismerkedtem a helyi szokásokkal. Csodálkoztam, hogy van olyan ország, ahol létezik igazság, jóság, emberiség. Több napot töltöttem a jólelkűek birodalmában, és én is jólelkűvé váltam.” **Zsuzsi 3.c**

„Sok jó emberrel találkozom nap, mint nap. Hol az iskolában, hol az utcán futok össze egy-egy ilyen jólelkű emberrel. Már abban az emberben is megvan a jóindulat, aki akár csak annyit tesz, hogy kinyitja az ajtót a másik embernek, vagy maga elé engedi őt. Az iskolában is sok jólelkű gyerek van, akik segítőkészek és elmagyarázzák, ha valaki nem ért valamit. Ezek alapvető, egyszerű dolognak tűnnek, de a mai világban már ezekről az apró tulajdonságokról felismerhetjük, hogy a jólelkű emberek birodalmában vagyunk.” **Bence 3.b**

Lengyel vendégeink voltak...

Március 17-én lengyel vendégek látogatták meg iskolánkat. Nagyon izgultunk, mert bejöttek hozzánk egy órát megnézni. Az újrahasznosításról volt szó! Sokat nevtünk, és ha elakadtunk, megpróbálták nekünk sügni, hisz ők is beszéltek angolul. Közben fotóztak is. Miután elmentek, Ica néni megdicséرت minket. Nagyon örültünk, hogy tetszett nekik az óra.

Borza Liliána, Kovács Áron, 3. c

BÚCSÚZNAK A NYOLCADIKOSOK...

Ezen az oldalon az iskolánkat nemsokára elhagyó nyolcadikosok kicsit érettebb, kicsit mélyebb véleményeit olvashatjátok az itt eltöltött évekről. Fogadjátok szeretettel írásaikat!

Az elmúlt évek

Mindenki az anyaméhben növekedett, mindenki ugyanúgy izgult, amikor először átlépte az iskola kapuját. Én is így voltam ezzel...

Elsőben úgy éreztem, összezártak 28 másik gyerekkel, akiből alig egy-kettőt ismertem. A kezdet nehéz volt, sok feketét kaptam, de piros pontjaim is voltak bőven. A 8 évről vannak jó, s rossz emlékeim egyaránt. Az osztálykirándulások például felejthetetlenek voltak. Vannak, akikkel jóba lettem, s vannak, akikkel eltávolodtunk egymástól, főleg ebben az utolsó évben. Akivel/akikkel rosszban voltam, „háborúztunk”, év végére kibékültünk. De volt, akivel az év elején jó kapcsolatom volt, és senki nem gondolta volna, de teljesen megváltozott köztünk minden: ma már ég és föld vagyunk egymás számára... De be kell valljam, hiányoznak a vele töltött emlékek... Ez az osztály lehet, hogy nem volt a legjobb magatartású és tanulmányú közösség, de úgy érzem, mi mindig összetartottunk, és összetartozunk. Tele vagyunk/ voltunk titkokkal és emlékekkel...

Sajnos el kell búcsúznunk egymástól... Hiányozni fogtok, 8.a –sok!

Sári Nikolett 8.a

Már 8 éve a ballagást várjuk... Elsőben még nagyon távolinak tűnt ez a vágyunk, mégis gyorsan elszaladt az idő. Az évek során új emberekkel ismerkedtünk meg, sajnos voltak páran, akiktől el is kellett búcsúznunk. Voltak rossz napjaink, mikor veszekedtünk, sokszor megbántottuk egymást, mégis a szép pillanatok mélyebb nyomot hagytak bennünk. Sokat változtunk a 8 év alatt, új barátokat szereztünk, de a régieket sem felejtettük el: az igaz barátságok megmaradtak. Amikor szükség volt rá, komolyak és összetartóak voltunk, segítettünk egymásnak. A szereplések, a farsangok, a kirándulások mindig jól teltek, a legjobbat hoztuk ki magunkból. Ez az év mindenki számára nehéz volt, leginkább a felvételik miatt. Sokat köszönhetünk Tanárnőnek és egymásnak. Ez az utolsó évünk –véleményem szerint- túl gyorsan telt el. Rájöttünk, hogy a rossz napjaink ellenére jó volt ez a 8 év, és jövőre hiányozni fog az osztály... Remélem, soha nem felejtjük el egymást...

Budai Petronella 8.a

Az a gyönyörű 8 év

Nagyon sajnálom, hogy itt kell hagynom ezt az osztályt. Lehet, hogy sokat vitatkoztunk, és nem voltunk mindig összetartóak, de szerettük egymást.

Nagyon sok jó emlék fűz ehhez az osztályhoz. Rengeteg jó pillanatot töltöttünk el együtt, és ezeket a pillanatokot soha nem fogom elfelejteni. Szívesen emlékezem vissza az osztálykirándulásokra, a farsangokra és az iskola udvarán eltöltött szánkózásokra. Nemcsak az osztály és az osztályfőnökünk fog hiányozni, aki mindent megtett értünk, hanem a többi diák és a tanárok is. Nagyon várom már a középiskolát, mert kíváncsi vagyok az ott eltöltendő évekre, de ezt a nyolc évet soha nem fogom elfelejteni...

Hegedűs Eszter, 8. b

Gyorsan eltelt négy év...

Amikor felkerültünk 5. osztályba, egy más közegbe, ijesztő volt. Eleinte nagyon félénkek voltunk, hiszen új osztályfőnök, új tanárok vártak ránk. És ami szintén nem könnyítette meg a helyzetünket, az négy új osztálytárs volt. Őket eleinte nem tartottuk az osztály részének, később egyre inkább "beépültek" közénk. Az osztályfőnökünk, Rita néni, próbált minket átsegíteni ezeken a változásokon, hisz ő egy kedves, humoros tanár néni. Az 5-6. osztály így telt, az új tanárok, az új diákok és az új közeg megismerésével. 7. osztályra szokott igazán össze az osztály. Ebben az évben már a továbbtanulásra is gondolkozni kellett. Telt az idő, elérkezett a 8. osztály, amikor is már majdnem minden a továbbtanulásról szólt. Új osztálytársunk is érkezett, aki mostanra teljesen az osztály részévé vált, beilleszkedett. Már csak 1,5 hónap van hátra a tanévből... Ez a kis osztály lassan felbomlik, és mindenki külön útra indul. Fájdalmas lesz a búcsú...

Szendi Mirtill, 8. c

Hat évesen még szorongva léptük át iskolánk küszöbét. Kedves tanáraink rengeteg türelemmel vezettek be minket a számok és a betűk világába. A következő évben már valamivel több bátorsággal és bizalommal kezdtük újra az évet. Ezt így folytattuk egészen máig. Ma ugyanis eljött az ideje, hogy elbúcsúzzunk. Elbúcsúzzunk, mert vár ránk „a nagybetűs élet”. Azonban ez a búcsú nem végleges, visszatérünk egyszer, hogy elmeséljük a régi szép idők történeteit.

Szeretnék a magam és társaim nevében köszönetet mondani tanárainknak, szüleinknek és persze diáktársainknak a sok munkáért és segítségért. Kedves tanáraink, igyekszünk szorgalmunkkal és életmódunkkal meghálálni, amit értünk tettek.

Diáktársaink, sok sikert kívánunk a felvételihez, az érettségihez, illetve az azt követő időszakhoz.

Kun Péter, 8.b

Ennek a divatbemutatónak az ötlete úgy merült fel bennünk, hogy már láttunk egyszer egy öko-ruha összeállítást, megihlettek minket az ötletek, és mivel öko-iskola lettünk, úgy gondoltuk, hogy különleges esemény lenne egy ilyen divatbemutató. Megvalósítottuk, és rengeteg jó és szép ruha született. Mikor bemutattuk ezeket a ruhákat a lengyel vendégeinknek, úgy éreztük, hogy ezzel méltó módon képviseltük az iskolát. Nagyon jól sikerült a divatbemutató, nagyon tetszett a vendégeknek. A repertoárban voltak olyan ruhák, amik magnószalagokból meg CD-kből készültek, és rengeteg csat, karkötő, kiegészítő készült úgymond hulladékból. Sok remek ruha született, azt hiszem, igazán büszkék lehetünk az osztályunkra.

Eperjesi Nikolett, Tomi Brigitta 5.c

Mivel ökoiskola lettünk, úgy döntöttünk, csinálunk valamit ennek tiszteletére. Rengeteget törtük otthon meg az iskolában is a fejünket, és egyik nap megszületett az ötlet: **öko-divatbemutató**. Gyorsan el is kezdtünk dolgozni az ötleten. A szülőknek is nagyon tetszett ez a kreatív elképzelés, ezért belekezdünk. Egyik nap szeretett osztályfőnökünk megkért minket, hogy a divatbemutatót adjuk elő a lengyel vendégeknek is. Nagyon örültünk neki. Szerintem nagyon tetszett nekik. Az úgymond feleslegessé vált hulladékból készült kellékek ki is lettek állítva az aulában. Ha lehetne, még jó párszor előadnánk a divatbemutatót, szívesen átelném még egyszer ezt a különleges élményt.

Tóth Réka 5.c

FÉL EURÓPÁN ÁT...

Brüsszel – London – Párizs című utazásunkon iskolánk több mint 50 diákja vett részt. Április 22-én, délután 13:30 órakor indultunk, és másnap dél körül érkeztünk Brüsszelbe, ahol először is az Atomiumot tekintettük meg. Londonba megérkezve elfoglaltuk szállásainkat, ahonnan minden reggel egy megbeszélt időpontban, egy megbeszélt helyszínről indultunk megnézni a napi látnivalókat. Megcsodálhattuk a London Eye-ről a pazar kilátást a fővárosra, megtekinthettük a Tower Bridge-t, a Tower of Londont, Madame Tussauds panoptikumát, a St. James parkot, továbbá Párizsban az Eiffel tornyot, a Kis- és Nagy Diadalívet és a Louvre-t. Április 30-án, délután 4 óra körül érkeztünk haza. Úgy gondolom, ez a néhány nap mindannyiunk számára felejthetetlen emlék marad, köszönet érte a szervező tanároknak: Tóthné Gál Judit és Dr. Harcsáné Zsemkó Csilla tanárnőnek.

Baleda Boglárka, 7.b

Kirándulásunk Angliába

Április 22-én, kedden 2 órakor kezdetét vette utunk Angliába. Talán akkor még fel sem fogtuk igazán, milyen helyeket, városokat csodálhatunk meg a következő nyolc napban. A buszon töltött idő hosszú volt, de hamar eltelt a társaságnak és az állandó jókedvnek köszönhetően. Belgiumból Franciaországba, Franciaországból pedig a Szigetország felé vettük utunkat. Ebben a bő egy hétben szebbnél szebb kastélyokat, épületeket és múzeumokat jártunk be, amelyek közül borzasztóan nehéz lenne kiválasztani a legszebbet, leggyönyörűbbet. A legtöbb gyerek legjobban várt állomása Disneyland volt, ahol hullámvasutak tömkelege és sok más szórakoztató játék várja a turistákat nap, mint nap. Amikor a vidámparkban töltött napunk véget ért, szomorúan kellett rájönnünk, a nyolc napos csoda véget érni látszódik. Egy buszon töltött éjszaka és sok fárasztó óra után április 30-án, délután 4 órakor megérkeztünk Edelénybe. Félig nevető, viszont félig könnyes szemmel zökkentünk vissza a régi mindennapjainkba, miután hazatértünk.

Tóth Judit, 7.a

COMMENIUS DELEGÁCIÓ ISKOLÁNKBAN

Következő állomásához érkezett a lengyel testvérvárosi kapcsolatunk. Március 17-én siewiertzi delegáció járt iskolánkban a közös Comenius pályázati program keretében, ahol vendégeink részt vettek bemutató órákon, közös megbeszéléseken. Immár negyedik éve dolgozunk együtt Európai Unió pályázati támogatás keretében. A mostani projekt utolsó állomásán a környezetvédelem, környezettudatos nevelés, újrahasznosítás, újrafeldolgozás, szelektív hulladékgyűjtés volt a témánk, ezért bemutattuk vendégeinknek, hogyan használhatjuk fel a fémdobozos kóla tetejét lánckészítésre, az ásványvizes flakon alját virágkészítésre, és még sok más ötlettel kápráztattuk el látogatóinkat. A délelőtti program fénypontja az 5. c osztály divatbemutatója volt, ahol a tanulók által bemutatott ruhák újrahasznosított anyagokból készültek. Kállai Balázs tanár úr prezentációjában bemutatta az ökoiskolai cím elnyeréséig megtett utat, és felvázolta jövőbeli feladatainkat, majd a 3. c osztály angol nyelvű technika órán a szelektív hulladékgyűjtés és újrahasznosítás gyakorlati példáit mutatta be vendégeinknek.

Tóthné Gál Judit igazgatóhelyettes

Kezdetől a végig

Az óvodában féltem, az iskolában reméltem,
Az alsóban visszahúzódtam, a felsőben bíztam,

Most, hogy eljött a 8. év,
Úgy érzem, félek elmenni még.

Szeretem az osztályomat,
Összeszoktunk a 8 év alatt,
Voltak viták, nem is kevés,
De az együtt töltött idő nem volt szenvedés.

Az óvodában féltem, az iskolában reméltem,
Ezt az osztály elfelejteni lehetetlen,
A ballagás egy régi szép szokás,
Megható érzelmes búcsúzás...

Forgony Viktória, 8.a

Búcsúzás az osztálytól

Eljött az idő, amire régóta vártunk,
amióta beléptünk az iskolába veletek,
első osztálytól erre a helyre jártunk,
számoltuk a hónapokat, heteket,
kínzó napokat, hosszú órákat,
a legvégső, rövid perceket.

Eljött a pillanat, és szabadok vagyunk...,
lehull rólunk a kaloda,
talán egy kicsit visszahúz a szívünk,
lehet, hogy egymást már nem látjuk soha,
de végigkísérnek az emlékek,
amit nekünk adott az iskola.

Csak nézzük egymást, és nem tudunk szólani,
pedig el kell mondani még egyszer, utoljára,
hogy hiányozni fogtok, jó volt veletek,
hogy jó lenne még egyszer, csak egyetlen pillanatra,
csendesen, szótlánul,
visszaülni az üres osztályba.

De szívében mindenki érzi,
noha nem mondhatjuk el,
hogy az eltöltött hosszú éveket,
és egymást nem feledjük el,
a barátok, tanárok emlékét,
a lelkünkben őrizni kell.

Fájdalmas az utolsó búcsú,
nehezen, de egymástól elválunk,
mindenki vidám, s egyben szomorú,
talán még egyszer visszatérünk,
de most hátat fordítva az iskolának,
teli reményekkel végleg elmegyünk...

Molnár Melánia, 8.b

Éjszakai csend

Sötét, kihalt a vidék,
Egy lélek sincs az utcán,
Csak a hold sugara ég,
S én sétálok némán.

Érzem a csendet,
Mily békés, nyugodt,
Végignézek minden helyet,
De az egész város halott.

Itt most nincs senki,
Egy autó sem jár most,
S leülök pihenni,
Egy idős fához.

Nézem az eget,
Nézem a csillagokat,
Érzem a békességet,
Figyelem a fákat.

Márton Emese, 7.a

Harmónia

Régi szép idők! Mikor mindenki kiabált!
Mindenk szidta a másikat, növelte gondját.
Régi szép idők! Mikor a gyerektárs ellenség.
Mikor mindenki mindenkit szépen kibeszélt.
Régi szép idők! Nem hiányoztok! Hagyjatok békén!
A világ nélkületek is boldog, vidám és szép!
Régi szép idők! Menjetez innen máshova!
Jó nekünk nélkületek, elért minket a harmónia.

Most már a gyerek az gyerek, nem ellenség...
A csend édes szava hozzánk is elért.

A rosszindulat tunikája kifakult, elszakadt,
A kis csapat kedvességéből vesz nyakkendőt és masnikat.
Az öröm madarai a vállunkra szállnak, énekelnek,
A bohókás, fürgé pillangók szárnyán ragyognak a színek.
Nem tudom, meddig tart e csodálatos tavasz,
De tudom, addig pihennek szánkon a sértő szavak.

Szlifyka Anna, 7.a

A meccs

Sajnos ezt a meccset elvesztettük,
A másik csapatnak nagy volt a szerencsájük,
Holnap talán sikerül,
És a labda a kapuba kerül.

Hlavács Zoé, 5.b

Ezt a mesét *Lőrincz Martina* a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 2104. évi Janikovszky Éva meseíró pályázatára írta. Szurkolunk neki, és bízunk sikerében.

Egy kis kaland sosem árt...

Egy farm mellett mentünk el. Erről eszembe jutott az a varázslatos hely, ahol eddig laktam. Egy kis farmház színes kerítés-sel. Egy kis istálló. Karámok. És egy pirosra festett, deszkából eszkábált kis csirkeól. Aminek csirkéit én ettettem és gondoztam, és minden reggel 5-kor odamentem összeszedni a tojásokat. Na meg a meleg széna illata az istállóból... Orrlyukaimon most is azt kívánnám beszívni. De nem! Felébredtem. A valóság az, hogy Holms bácsival Londonba tartunk, hogy megnézzük aput, és azt a hihetetlen jó állását. Holms bácsi kivette pipáját szájából és megszólalni készült:

- *Ne hidd, hogy ott jobb lesz, ott az emberek rohannak. Nem foglalkoznak egymással, csak az üzlettel és a munkával. Az adót és egyéb politikai és pénzügyi dolgok vannak a középpontban. Senki sem ér rá. Mindig ugyanaz megy. Tudod, amíg detektív voltam ott volt olyan eset, ami ráébresztett arra, mi lesz később. Senki se fog még köszönni sem egymásnak. A fiatalok bűnözni kezdtek..., ezért mentem el, és éltem tovább, de most annak élek, amit szeretek.*

Majd pipája füstös ízét visszakívánva, pipáját újra a szájába helyezte. Én pedig a tájat figyeltem. Mi lesz, ha Holms bácsinak igaza lesz? Ezek és hasonló kérdések merültek fel a gondolataimban. Nem is értem, ha Holms bácsi úgy gondolja, hogy az egész út fölösleges, miért biztatta anyáékat... Túlságosan ellentmondásos. Így inkább arra tereltem a gondolataimat, hogy mit vegyek fel holnap. Hisz a mama is ezt mondta: "Londonban az emberek igényesek. Ezért jól gondold meg, mit veszel fel!" Így valami egyszerűben és ízlésesen gondolkodtam, de nem jutottam dűlőre, mert megérkeztünk. Az ajtót kinyitották, és hirtelen megcsapott a nedves, párás levegő. Kiszálltam, és már éreztem a lábamon a hideget. Még jó, hogy harisnya is volt rajtam a szoknya alatt. Akkor a szél valami titokzatosat hozott aznap. Mintha akkor jelezni akarta volna a jövőt.

- *Mikor érünk oda?* - kérdeztem, hogy leplezni tudjam zavartságom. „Miért van ez velem mindig?” Gondoltam magamban. Ekkor már a Big Ben előtt sétáltunk. Rácsodálkoztam. A magas toronyóra 1 órát ütött, ebédidőt, ezért beültünk egy fogadóba, hogy jóllakhassunk. Természetesen mindent megettem. Evés előtt elmormoltam egy imát, hogy a gőzölgő levestel jóllakhas-sak. Az utcákon eközben a vihar felfordulást teremtett. Mikor elindultunk a kocsihoz, és beindítottuk volna ...semmi....így hát ott álltunk a szakadó esőben. És a szél nedves arcunkat mardosta. Óráknak tűnt, mire kiért a szerelő, és közölte velünk, hogy gyalog kell továbbmennünk. Ráadásul az új házunk London másik végén volt. Ekkor éreztem, hogy milyen fájdalmasan hosszú sétálnivalónk lesz. Hirtelen a nyakamon valami hideg futott át, és már nagyon fáztam. Holms bácsi észrevette maga mellett a didergő testemet, levette a kabátját, rám terítette, és megfogta a kezemet, hogy felmelegítse. Így sétáltunk hazáig végig, London esőáztatta utcáin. Hazaérve anya hangját hallottam a konyhából. Holms bácsi intett, hogy menjek fel a szobám-ba. Felkaptam egy pár bőröndöt, és feliszkoltam az emeletre. Kicsavartam a hajam a fürdőszobában, és kipakoltam a bőrönd-jeimből, minden készen volt. Kivéve egy valamit. A nedves ruhák még mindig rám voltak tapadva. Átöltöztem valami kényel-mesebbe. Hirtelen mintha baltát raktak volna a fejemre, elkezdett sajogni. Rosszul lettem, s egy homályos pillantás, egy puffa-nás és minden sötét lett, mint egy téli esti égbolt. Arra ébredtem, hogy az ágyban vagyok, és körülöttem ott áll apa, anya, és Holms bácsi. Zavarodottan kérdeztem:

- *Mi történt?* - de ők nem feleltek – *Mi történt valaki mondja el!* - kiabáltam. De mindenki csöndben maradt. Anya végül szó-lásra nyitotta száját.

- *Kislányom* – ezeket a szavakat nehezen mondta ki, mintha nehezek lennének – *tüdőgyulladásod van. A doktor úr épp az imént ment ki. És sajna nem tud meggyógyítani.* – A torkomon hirtelen nem tudtam levegőt venni, köhögni kezdtem. Szóval beteg vagyok. Gyógyíthatatlan beteg. Anyáék és Holms bácsi kimentek a szobából a nappaliba. Amikor már nem hallottam lépteiket, és szinte biztos voltam benne, hogy senki sem lát, a falhoz lopóztam. Volt ott valami furcsa. Megkopogtattam, úgy látszott üreges. Belenyúltam a zsebembe, és előhúztam egy kis zsebnoteszt, amire ez volt írva: A detektívek és titkos rejtélye-ik.

Kikerestem azt a fejezetet, ami a falba rejtett kamrákról szólt. Amikor arra bukkantam, ami a megoldáshoz vezetett. A szoba másik végében lévő gyertyatartóhoz rohantam. Elfordítottam s a hátam mögött lévő kamra kinyílt. Nem volt nagy. Csak egy levelet és egy keresztet találtam egy szövetharabba csavarva. A levél írója azt üzenete, hogy aki megtalálja a keresztet, (nevezetesen én Medison Beer) szolgáltassa vissza a kis templomba! Felöltöztem jó melegen. Felhúztam egy gumicsizmát és egy kabátot magamra. A keresztet becsúsztattam a kabátzsebembe. Felkaptam egy esernyőt, a hátsó ajtón kiosontam, és futot-tam egészen az utca sarkáig. Onnan már csak sétáltam. A kis templom nem volt messze, csak két utcával arrébb. Bementem, és egy papot találtam, aki az oltár előtt imádkozott. Odaléptem, s megvártam, míg befejezi a beszélgetést a Mindenhatóval.

- *Kislányom hát, te ilyen esős viharos időben mit keresel itt? A szüleid hol vannak? Tudják, hogy itt vagy?*- halmozott el kér-désekkel. Én csak a fejemet ráztam és halkán megszólaltam:

- *Visszahoztam ezt* – és a kezébe helyeztem a keresztet – megtaláltam. – Ekkor ő átölelt. S érezte, hogy lázas vagyok. A hő olyan volt, mintha égnék. Hazavitt, a szüleim csak néztek és sírtak. Holms bácsi segített, és berakott az ágyba. A pap megál-dott, és azt mondta, hogy ennél már ő sem tehet többet. Anya kihívta az orvost. A szobából kimentek, és az ajtót csak behaj-tották. Éreztem minden egyes porcikámban, hogy gyengülök, mégpedig egyre gyorsabban. Fájt a levegőnek még egy picike részét is magamba szippantani. Elöttem minden homályos lett. A szemem lezárult könnyedén. Már nem fájt, már nem éreztem a földi világot. Valami fény vonzott magához, és amikor odaértem, melegség fogott el, körülöttem éreztem a szeretet lágy és kellemes érzését. Tudtam, hogy megérkeztem.

Lőrincz Martina, 5.a

A következő írás a Földrajzi hét kapcsán megrendezett meseíró pályázaton 2. helyezést ért el. Gratulálunk Briginek a szép eredményhez, olvassátok szeretettel meséjét!

Bob, a csigakatica kalandos élete

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy aranyos kis **csigakatica**, akit Bobnak hívtak. Szegény csigakatica egyedül tengette a mindennapjait. Nem volt családja, és nem voltak barátai. Hát, hogy is lehetett volna, amikor a csigakatica faj már rég kihalt, akárcsak a dinók...

Megunta ezt a borzalmas magányt, ezért elindult világot látni, hogy családra és barátokra találjon. Ment- mendegélt, és egy szakadékra bukkant.

–*Na, most itt hogy fogok átkelni?*– gondolta magában. Szomorúan bámulta a tükörképét. Egyszer csak megjelent mögötte egy maci. Megszólította a csigakaticát:

–*Hát, szia, te, őő..., sajnálom, nem tudok rájönni, hogy te mi is vagy.*

–*Szia, Medve, persze, nem csodálkozom. Senki nem tudja, hogy mi is vagyok. Hadd mutatkozzak be! Én egy csigakatica vagyok, a pillangó tündérek földjéről. Sajnos én maradtam az egyetlen csigakatica a bolygón, és ezért szörnyen egyedül érzem magam... Elindultam barátokat keresni, akik nem a borzasztó külsőm alapján ítélnék meg engem, mert ahol jelenleg laktam, csak kigúnyoltak, és bántottak. Most eljutottam ide, de itt van ez a szakadék, és nem tudok átjutni rajta. -- Majd én segíték! És csak hogy tudd, engem például nem zavar a külsőd! Kedvesnek tűnsz, és szerintem ez a lényeg! Na, nézd csak!*

A medve felemelt egy követ, megnyomott egy gombot, és a semmiből ott termett egy híd.

–*Nagyon szépen köszönöm! Remélem, még látjuk egymást! Szia!*

–*Nagyon szívesen! Én is remélem, és azt is, hogy sikerrel jársz! Szia!*

Hősünk boldogan indult tovább. Ment- mendegélt, és egy trópusi esőerdőbe ért. Estefelé járt az idő, és már nagyon éhes volt. Szegény ledőlt egy fánál. Egy kicsit elszenderedett, amikor ezt hallotta:

–*Búúú!* - Egy maki majom lógott lefele fejjel a fáról.

–*Szent habakukk! De megijedtem! Búú neked is!* – mondta a csigakatica.

–*Mit keresel itt, ahol még a madár se jár?*– kérdezte a maki.

–*Csak világot látok, és erre sodort a sors. De már nagyon éhes vagyok. Nem tudsz nélkülözni egy kis élelmet?*

–*Jaj, dehogy nem! De csak banánt tudok adni, remélem, szereted!*

–*Persze, hogy szeretem! És nagyon köszönöm!*

–*Szívesen! Ha erre jársz, keress meg! Szia!*

–*Rendben, szia!*

Barátunk fáradtan, de már nem éhesen -hála a maki majomnak- indult tovább. Mire észbe kapott, egy végtelen óceánál találta magát! - Hát ezen, hogy jutok át? - kérdezte magától. Elkeseredett, és sírva fakadt.

–*Hát te? Hogy kerülsz ide az Isten háta mögé?*

–*Barátokat keresek, de ezen a végtelen óceánon nem tudok átkelni...*

–*Ugyan, mint láthatod, én egy bálna vagyok, aki szívesen segít neked! Na, gyere át, ússzunk együtt!*

–*Jaj, nagyon szépen köszönöm!*

És elindultak a végtelen óceánon át. Már több órája úszhattak, amikor egy rózsaszín „vattacukorszerűségű” szigetet pillantottak meg.

–*Te bálna, mi az?*

–*Az kérem szépen nem más, mint Tündérország!*

–*Vigyél oda!*

A bálna odavitte, és elköszöntek egymástól. Ekkor egy kapu állt az útjában csigakaticáknak. Egy pipázó, nagy szemű macskát pillantott meg. Hosszú bundája félelmetes külsőt kölcsönzött neki.

–*Szia, te csodalény! Jó helyen jársz! A megnyugvást keresed, ahol nem ítélnék el? Ahol önmagad lehetsz? Itt, Tündérországban ezt megtalálod! Mindössze csak egy egyszerű kérdésemre kell válaszolnod, és a kapu kitarul előtted. A kérdésem pedig nem más, mint: Miért ítélnének a földi lények?*

–*Ó hát ez nagyon egyszerű! Azért ítélnének, mert azt hiszik, hogy tökéletesek. Pedig korántsem! Senki nem tökéletes, mindenkiben van valami hiba! Lehet az kicsi, lehet az nagy! De a földi lények azt hiszik, ha belekötnék másokba, akkor máris többek, jobbak. Ezért ítélnének! Én pont emiatt hagytam el a földi bolygót, és keresem a megnyugvást itt Tündérországban. Remélem, megfelelő választ adtam!*

–*Tökéletes választ adtál! Ezennel megnyitom előtted a boldog élet kapuját. Lépj be rajta!*

Csigakaticánk belépett a kapun, és több ezer csigakaticával találta magát szembe!

Nagyon boldog volt, hogy elérte célját. Családot alapított, gyerekei lettek, és azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak. Ha nem hiszed, járj utána!

Nagy Brigitta, 7. b

felmerülés 2014. május 22-30.
művészeti növendékek kiállítása

A Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda szeretettel várja Önt, grafika és festészet tanszakos növendékeinek kiállítására!
Megnyitó: 2014. május 22. (csütörtök), 15.00 óra. Helyszín: az iskola „A” épületének aulája.
Felkészítő tanárok: Gál András, Magyaré Verebélyi Ágnes, Seres Vanda.

Agoston Viktor, Ambrus Fanni, Budai Katalin, Juhász Viktória, Juszkó Juszán Ajdár, Laj Blanka Boglárka, Lőrincz Tekla, Melher Bendegúz Zsolt, Nagy Szidónia Gerda, Novák Lilla, Sári Nikolett, Suszter Zsófia, Szabados Panna, Szekeres Bálint, Tóth Boglárka, Bende Márk, Bodnár Ákos, Bodnár Richárd Zoltán, Fodor Leventina, Földesi Boglárka, Hérmeczki Hanna, Kiss Dorina, Kovács Máté, Lakatos Gabriella, Magyar Cintia, Maksa Bence, Malinkó Blanka, Nagy Zsuzsanna, Rózsai Blanka, Tóth Henrietta, Újvágyi Béla, Vigh Áttila, Vicsai Veronika, Bircsók Áttila, Bircsók Evelin, Csorós Noémi, Fipóczki Tímea, Horváth Johanna, Jéblonkai Edina, Karoczi Kinga, Köpé Szilárd, Kormány Zoltán, Kóta Alexandra, Mida Valéria, Planiczka Leventina, Szakácsi Veronika, Tordai Boglárka, Dienes Daniella, Dienes Szabina, Dienes Virág, Gregóczi Balázs, Hankó Ákos, Hankó Emő, Hankó Vivien, Káló Máté, Kiss Daniel, Kiss Teodóra, Mata Bence, Mata Gábor, Mata Gabriella, Mata Tímea, Simon István, Tóth Barbara, Váradi Amanda

csiki lilla blockflöte **soós nikolett** gitár **szkibó gergő** gitár

hangnem

2014. május 27., 16.00 Művelődési Ház - Edelény

AZ INGYENES KONCERTRE SZERETETTEL VÁRUNK MINDEN KEDVES ÉRDEKLŐDŐT!

VICCEK

Kémiaórán a tanár ezt kérdezi:

- Na gyerekek, ha beledobom az aranygyűrűmet a savba, szerintetek feloldódik?
- Nem, tanár úr.
- Nagyon jó! És miért nem?
- Mert akkor nem tetszene beledobni...

- Nos, a gyerekéről egyetlen pozitív dolgot tudok elmondani.
- Mi az?
- Hát... az osztályzatait elnézve biztos vagyok benne, hogy nem szokott puskázni...

- Pistike! Először fordult elő, hogy hibátlan házi feladatot adott be. Hogy lehet ez?
- Az apukám elutazott a hétvégére, és nem tudott segíteni.

Pistike elkészíti az iskolából reggel.

A barátja megkérdezi tőle:

- Te, miért késtél el ma reggel?

Erre Pistike:

- Egy focimeccsről álmodtam, de hosszabbítás volt és tovább kellett aludnom...

A fizika tanár felelteti Pistikét:

- Na, Pistike, légy szíves mutasd be nekem az ampermérőt!

Mire Pistike:

- Tanár úr, bemutatom az ampermérőt, ampermérő-tanár úr... Kérem ismerjék meg egymást.

Móricz Tamás, 7.c

IMPRESSZUM

Kiadja a Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskola

3780 Edelény, Borsodi út 36/b, Tel: (48) 525-134

www.sztmi.hu - email: szentmiklos.edeleny@gmail.com

Felelős kiadó: Barta József igazgató - Szerkesztők: Szabó Zoltánné, Mészáros Marianna, Gál András

Készült 150 példányban; Támogatói adomány: 100 Ft